

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud

v Praze

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. listopadu 2015 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Pecové a soudců JUDr. Pavla Zelenky a JUDr. Kateřiny Jonákové, Ph.D. odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové a obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24.3.2015 č.j. 7 T 10/2012-9896 a rozhodl

takto:

- I. Z podnětu odvolání státního zástupce se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. ve výroku o upuštění od uložení souhrnného trestu, který se týká všech obžalovaných, zrušuje. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. při nezměněném výroku o vině se znovu rozhoduje tak, že všem obžalovaným za trestné činy uvedené pod bodem 1. až 4. u obžalovaného [příjmení] [jméno]. [příjmení], pod bodem 2. a 3. u obžalovaného [příjmení]. [příjmení], pod bodem 2. a 3. u obžalované [příjmení]. [příjmení] napadeného rozsudku a za sbíhající se dva trestné činy poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák., u obžalovaných [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení] ještě i za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. a za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, kterými byli uznáni vinnými rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze

dne 11.3.2014 č.j. 7 T 10/2012-9395 se všem za použití § 35 odst. 2 tr. zák. ukládá souhrnný trest

II. obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]:

podle 250 odst. 3 tr. zák., § 35 odst. 2 tr. zák. souhrnný trest odnětí svobody v trvání tři roků, jehož výkon se podle § 58 odst. 1, § 60a odst. 1, odst. 2 tr. zák. za současného vyslovení dohledu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání tři roků.

Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. se oběma obžalovaným ukládá zákaz činnosti spočívající v zákazu obchodování se zbraněmi a jejich prodej na dobu tři roků.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. se obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] ukládá trest propadnutí věci, 4 raznic označených padělanou tormentační značkou C.I.P. SRN, zkušebna [příjmení], zajištěných dne 25.3.2009 při prohlídce jiných prostor v sídle firmy.

III. obžalované [jméno] [příjmení]:

podle § 124d odst. 1, § 35 odst. 2 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon se podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání dvou roků.

Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. se obžalované ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu obchodování se zbraněmi a jejich prodej v trvání osmnácti měsíců.

Současně ohledně všech obžalovaných se zrušuje výrok o trestu uložený jim pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11.3.2014 sp. zn. 7 T 10/2012 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9.2014 sp. zn. 6 To 29/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

IV. Odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] proti témuž rozsudku se podle § 256 tr. ř. zamítají.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byli obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] uznáni vinnými – všichni jako spolupachatelé podle § 9 odst. 2 tr. zák. a podle § 23 tr. zákoníku pokračujícím trestným činem porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 tr. zák. (bod 1. a obžalovaní [příjmení] [jméno]. [příjmení] a R. [příjmení]), pokračujícím trestným činem porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 tr. zák. (bod 2. a všichni obžalovaní) a pokračujícím zločinem provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 tr. zákoníku (bod 3. a obžalovaní [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení]), Ing. D. [příjmení] ještě přečinem porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 261 odst. 1 tr. zákoníku (bod 4. výroku rozsudku) a podle § 44 tr. zákoníku bylo ohledně všech obžalovaných upuštěno od uložení souhrnného trestu k trestům, které jim byly uloženy rozsudkem tamního soudu ze dne 11.3.2014 sp. zn. 7 T 10/2012 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9.2014 sp. zn. 6 To 29/2014 s tím, že trest uložený obžalovaným dřívějším rozsudkem je dostatečný.

Podle skutkových zjištění krajského soudu se obžalovaní trestné činnosti dopustili v době a za okolností přesně popsanych ve skutkových větách uvedených výroků v období let 2001 až 2009, obžalovaní [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení] ještě i v roce 2010. Z důvodu stručnosti zde skutkové věty výroku o vině opakovány nebudou.

Jen pro přehlednost vrchní soud uvádí, že původně ohledně těchto skutků rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 11.3.2014 č.j. 7 T 10/2012-9395 zprošťujícím výrokem podle § 226 písm. b)

tr. ř. Citovaný rozsudek ve zprošťující části s výjimkou bodu B/1, 2 ohledně všech obžalovaných z podnětu odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové vrchní soud usnesením ze dne 15.9.2014 sp. zn. 6 To 29/2014 podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. zrušil a věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil Krajskému soudu v Hradci Králové k novému projednání a rozhodnutí. Za zásadní pochybení označil vrchní soud nesprávné hodnocení důkazů a zcela se ztotožnil s odvolacími námitkami státního zástupce obsaženými (velmi podrobně) v odůvodnění podaného odvolání, vyjadřujícími zásadní nesouhlas se závěrem prvoinstančního soudu o absenci subjektivní stránky a se zhodnocením zjištěného skutkového stavu. Z důvodu stručnosti se na odůvodnění citovaného usnesení odvolacího soudu odkazuje s tím dovětkem, že s výjimkou skutku pod bodem 4. výroku o vině (týká se jen obžalovaného [příjmení] [jméno]. [příjmení]) použil krajský soud trestní zákon (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Časovou působnost trestních zákonů nemusel řešit ohledně skutku pod bodem 3. výroku o vině, neboť ten byl spáchán za účinnosti zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (tr. zákoník s účinností od 1.1.2010). A co ještě třeba připomenout je to, že povaha námitek uvedených obžalovanými v odvoláních, je prakticky totožná s námitkami uplatněnými v rámci celé obhajoby před krajským soudem a v identické podobě byly obsaženy už v odvoláních proti časově prvnímu odsuzujícímu rozsudku.

Proti rozsudku podali ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání všichni obžalovaní a státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové. Obžalovaní zaměřili odvolání, která obšírně odůvodnili prostřednictvím svého obhájce, do celého výroku o vině, státní zástupce v odvolání, podaném v neprospěch všech obžalovaných, napadl jen výrok o trestu a dodatečně ho odůvodnil.

Všichni obžalovaní opětovně shodně uvedli, že se necítí být vinnými se smyslu tentokrát odsuzujícího rozsudku, nesouhlasí s tím, že by soud správně vyhodnotil důkazní situaci a na základě toho vynesl správný verdikt o jejich vině (právě naopak) a akcentují, že z jejich strany nedošlo k jednání, které by bylo trestné a shodně úvodem označili rozsudek za nesprávný; krajskému soudu vyčetli nerespektování zásady zakotvené v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a shodně závěrem navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí a současně navrhli, aby Vrchní soud v Praze odvolání projednal v jiném senátu, než ve kterém byla projednána jejich odvolání a odvolání státního zástupce proti rozsudku tamního soudu ze dne 11.3.2014 sp. zn. 7 T 10/2012. Mají za to, že prvoinstanční soud, veden usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9.2014 sp. zn. 6 To 29/2014, rezignoval v podstatě na vlastní úvahy a povinnost rozhodnout v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. a § 125 odst. 1 tr. ř. a upřednostnil toliko tendenci vyhovět obsahu rozhodnutí odvolacího soudu bez ohledu na skutečný stav věci, zejména na obsah té části dokazování, která vyznívá v jejich prospěch. Z obsahu opravného prostředku je zřejmé, že obžalovaní považují předchozí rozhodnutí odvolacího soudu za zcela nesprávné a dovozují, že objektivního posouzení námitek stávajících odvolání se jim nemůže dostat od toho, kdo na základě svého vlastního nesprávného posouzení věci svým dřívějším rozhodnutím vymezil soudu prvního stupně prostor pro obsah jeho nového rozhodnutí ve věci a které nyní napadají svými odvoláními.

Všichni obžalovaní považují výrok o vině za nesprávný proto, že tam uvedené zbraně nejsou vojenským materiálem, důkazní situaci vyhodnotil soud prvního stupně chybně, výsledky provedeného dokazování jednoznačně hovoří ve prospěch jejich obhajoby – soud to ignoroval. Na adresu soudu tak směřuje výtky, že se soud nevypořádal se zásadním stanoviskem jejich obhajoby, totiž, že licence byly zcela v pořádku, neboť byly vždy vydány na zbraně uvedené v žádosti o vydání licence. Shodně s předchozími odvoláními vyslovili názor o nepochopení jednotlivých důkazů soudem a jejich mylnou interpretaci a znovu opakují, že provedené dokazování závěr o jejich vině rozhodně neumožňuje. Odůvodnění rozsudku je zcela nedostatečné, požadavkům zákona soud nedostal. Namítají dále, že se soud nevypořádal

náležitým způsobem ani s obsahem listin, kterými sice provedl po vrácení věcí doplnění dokazování, leč bez vyvození závěrů, které vyzněly v jejich prospěch a opět tak je nastolena situace, kdy je jejich obhajoba ignorována – prvostupňový soud opakovaně opomíjí důkazy, hovořící v jejich prospěch.

Obžalovaní v odůvodnění shodně vyčetli soudu nesprávnou interpretaci všech těch předpisů, kterými je dle názoru obžaloby prokázáno, že šlo o vojenský materiál a vyčetli mu dále i nesprávnou interpretaci vydaných licencí. Skutková zjištění se snaží zvrátit i zpochybňováním kvality odborných vyjádření a znaleckého posudku.

V dalším se obžalovaní [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení] soustředili na zásadu subsidiarity trestní represe s tím, že nutnost aplikace § 12 tr. zákoníku je zcela zjevná u jednání pod body 1., 2. výroku rozsudku a uvádí pro to argumenty.

Odvolatelka R. [příjmení] uplatnila v podrobnostech ještě to, že v celém rozsudku není označen důkaz, který by byl pro ni usvědčující a zastává názor, že není dána její trestní odpovědnost, ale nechápe, proč byla označena za spolupachatelku. Opakuje argumentaci, kterou použila už v předtím podaném odvolání, to vše s připomenutím, že s těmito námitkami a okolnostmi se soud prvního stupně nevypořádal.

Krajský státní zástupce zaměřil odvolání jen do výroku o trestu a vytýkáno je upuštění od uložení souhrnného trestu a tedy závěr soudu, že dříve uložené tresty jsou pro nápravu obžalovaných dostačující; s argumentací soudu vyjadřuje hluboký nesouhlas včetně poznámky o jakési liknavosti státních orgánů při kontrole zbraní dovážených obžalovanými ze zahraničí jako okolnosti odůvodňující upuštění od uložení souhrnného trestu. Odvolatel nalézacímu soudu vytkl, že měl více akcentovat škodlivost protiprávního jednání a za zásadní argument zcela negující závěr soudu o správnosti upuštění od uložení souhrnného trestu všem obžalovaným označil skutečnost, že ve značném rozsahu ze zahraničí nezákonně dovezené zbraně obžalovaní následně opatřili padělkem raznice Zbrojního úřadu Ulm ve Spolkové republice Německo, aby takto dovezené zbraně v rozporu s právním řádem České republiky zlegalizovali a mohli je na vnitřním trhu zobchodovat. Zastává názor, že pokud napadeným rozsudkem byli obžalovaní uznáni vinnými oproti předchozímu rozsudku spácháním typově mnohem závažnějšího trestného činu, musí tomu odpovídat i jim uložený přísnější trest než jim byl uložen. Za zcela nesprávné označil neuložení trestu zákazu činnosti všem obžalovaným. Závěrem proto navrhl, aby napadený rozsudek ohledně všech obžalovaných byl ve výroku o trestu zrušen a aby odvolací soud sám postupem podle § 259 odst. 3 tr. ř. všem obžalovaným uložil souhrnný trest odnětí svobody s delší zkušební lhůtou a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu obchodování se zbraněmi a jejich prodej a dále aby podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku uložil i trest propadnutí věci – 4 raznic. Intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze v průběhu veřejného zasedání upřesnil odvolání tak, že obžalovaným bratrům [anonymizováno] je třeba uložit podmíněný trest s dohledem podle § 60a tr. zák. a trest propadnutí věci uložit jen obžalovanému [příjmení] [jméno]. [příjmení].

Protože nebyly splněny podmínky pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 odst. 1 tr. ř., přezkoumal Vrchní soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

Ještě před úvodní částí tohoto rozhodnutí uvádí odvolací soud, že požadavek obhajoby, aby o odvoláních obžalovaných rozhodl jiný senát Vrchního soudu v Praze, je neakceptovatelný, zákon takový postup neumožňuje. Ustanovení § 262 tr. ř. lze aplikovat jen vůči soudu prvního stupně a za splnění podmínek v něm uvedených. V posuzovaném případě je odvolací soud v pozici soudu II. stupně.

Úvodem třeba zmínit, byť o tom už zmínka byla, že odvolací soud se věci zabývá už potřetí – naposledy se tak stalo v září 2014, kdy z podnětu odvolání krajského státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. zrušil ohledně všech obžalovaných zprošťující část rozsudku tamního soudu ze dne 11.3.2014 č.j. 7 T 10/2012-9395 s výjimkou bodu B/1 a věc podle 259 odst. 1 tr. ř. mu opětovně vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Odvolání všech obžalovaných podle § 256 tr. ř. zamítl.

Ve svém rozhodnutí se odvolací soud vypořádal mj. s námitkou o údajné nezákonnosti domovních prohlídek, s obhajobou, že raznice dostali omylem v zásilce z Německa, s námitkou o údajné neúplnosti dokazování, ke které mělo dojít tím, že před soudem nebyl vyslechnout jako svědek majitel společnosti T E. [příjmení] a vypořádal se i s námitkou, že soud nezohlednil princip ultima ratio (to vše z odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15.9.2014 sp. zn. 6 T 29/2014 na č.l. 7 až 9 zcela zřejmé). Vrchní soud se na str. 10 až 12 vypořádal i s další námitkou stran správného právního posouzení odsouzených skutků včetně otázky spolupachatelství. Vše tam řečené nepozbylo platnosti a proto za situace, kdy v odvoláních se uvedené odvolací námitky znovu objevily, nebude odvolací soud opakovat slova již vyřčená a z důvodu stručnosti plně odkazuje na odůvodnění předchozího rozhodnutí, aniž by snášel ještě další argumenty.

Důvodem zrušení předchozího rozsudku krajského soudu v jeho zprošťující části nebyla neúplnost skutkových zjištění, ale vytknuto bylo vadné hodnocení důkazů vyústující v nesprávný závěr, že obžalovaní jednali v dobré víře a tedy v závěr o absenci subjektivní stránky – to označil odvolací soud za zásadně chybné. Vrchní soud se v citovaném rozhodnutí podrobně na str. 12 až 16 zabýval problematikou dovozových licencí, skutečností, že obžalovaní v rozporu se zjištěními, které vyplynuly z provedeného dokazování, deklarovali zboží tormentační značkou neoznačené, dále se zabýval problematikou vojenského materiálu atd. a vytkl, že prvoinstační soud nehodnotil správně důkazy jakými je vyjádření Licenční správy MPO ČR a její stanoviska ke kategorizaci jednotlivých zbraní a k jejich dovozu.

Povaha námitek uvedených obžalovanými v odvolání, je prakticky totožná, stále se opakující a nereflektující argumenty uvedené odvolacím soudem ve shora uvedeném rozhodnutí. Odvolatelé prosazují vlastní hodnotící úvahy vztahující se k provedeným důkazům a vlastní verzi skutkového stavu věci – to ostatně už konstatoval odvolací soud v souvislosti s projednáním odvolání proti původnímu odsuzujícímu rozsudku a co víc, odvolací námitky uplatňují za situace, kdy bylo zcela zřetelně uvedeno, že krajský soud při odůvodnění zprošťující části rozsudku došel k nesprávnému závěru o absenci subjektivní stránky. Vyjádřeno jinými slovy, obžalovaní i dnes přecházejí to podstatné a rozhodující, totiž že zbraně uvedené pod bodem 2. byly uvedeny na trh v České republice s falešnými zkušebními značkami SRN a tímto zůstaly v režimu vojenského materiálu, nebyly nabízeny pro sběratelské účely a proto vojenské zbraně, dále že deklarovali v rozporu se skutečností zboží tormentační značkou neoznačené jako zbraně značkou označené atd., že zbraně dovezli v rozporu s Licencemi, že neměli ani jako fyzická nebo právnická osoba uděleno Licenční správou MPO k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem příslušné povolení, že dovoz zbraní před celními orgány v místě bydliště byl deklarován jako provedený na základě dovozových licencí, které však dovoz vojenských zbraní nedovolovaly (bod 1. výroku o vině) a že dovozem zbraní na zbrojní průvodní list pro podnikatelské účely obešli zák. č. 38/1994 Sb.

Krajský soud v Hradci Králové po vrácení věci ve stejném obsazení senátu se vyvaroval nedostatků v hodnocení důkazů, které mu byly vytknuty v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu a postupoval zcela v souladu s ustanovením § 264 odst. 1 tr. ř. A ač mu nebylo uloženo doplnit dokazování, doplnil dokazování o důkazy navržené obhajobou. Odpovědi od MPO ČR (č.l. 9643 spisu a pak č.l. 9651) a od Policejního prezidia na č.l. 9654 však nepředstavují to, co obhajoba označuje za „průlomový“ důkaz a krajský soud nepochybil, pokud i přes to dospěl k závěru o vině obžalovaných. „Průlomový“ důkaz se s podstatou popsaného případu míjí,

odpovědi nelze na posuzovaný případ aplikovat, jde o zcela jinou situaci, když není pochyb o tom, že v případě zjištěných skutků šlo o úmyslné protiprávní jednání, obžalovaní jednali způsobem a za podmínek stanovených tr. zákonem. Na významné momenty, které činí jednání obžalovaných trestným, bylo poukázáno už v předchozím rozhodnutí. Listiny se vůbec nezabývají problematikou 120 zbraní dovezených z fi Transarms, problematikou falešných raznic, problematikou, proč byly zbraně oraženy falešnou raznicí atd. Obžalovaní úmyslně zlegalizovali dovezené zbraně, zbraně navíc dovezli v rozporu s licencemi. V hlášení o dovozu krátkých vojenských zbraní vědomě uvedli, že mají tormentační značku, pravda to nebyla. Znovu se připomíná, že obžalovaní neměli k dovozu vojenského materiálu dle § 14 odst. 1 zák. č. 38/1994 Sb. od Licenční správy MPO uděleno povolení a že dovozem zbraní na zbrojní průvodní list pro podnikatelské účely příslušná ustanovení citovaného zákona obešli atd. V předchozím rozhodnutí odvolacího soudu bylo na str. 14 uvedeno, že, „jestliže kategorizaci zbraní nemůže v trestním řízení provádět obviněný, nelze přistoupit ani na tvrzení obžalovaných, že zbraně nebyly vojenský materiál. ČÚZZS v Praze je ze zákona jediným oprávněným orgánem rozhodujícím o zařazení zbraní do příslušných kategorií dle platných právních předpisů (zda se jedná o vojenský materiál – k tomu je kompetentní Licenční správa MPO).“ Krajský soud měl k dispozici důkazy usvědčující povahy, vyložil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že provedené dokazování tvoří dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci a proč navrhané doplnění dokazování je nadbytečné. Krajský soud odstranil vytýkané nedostatky stran údajné absence subjektivní stránky a odvolací soud proto může konstatovat, že skutkové a právní závěry soudu prvního stupně jsou tentokrát správné a uzavírá proto, že výrok o vině včetně právního posouzení při aplikaci zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je správný a bezchybný (výjimku představuje skutek pod bodem 4. a skutek pod bodem 3., který byl spáchán za účinnosti tr. zákoníku – zákon č. 40/2009 Sb. s účinností od 1.1.2010).

Pochybení shledal naproti tomu odvolací soud ve výroku o upuštění od uložení souhrnného trestu. S důvody, které vedly nalézací soud k takovému rozhodnutí, když pochybnosti o tom, že již dříve odsouzené trestné činy jsou v souběhu s těmi, kterých se týká výrok o vině napadeného rozsudku, nevystaly, odvolací soud nesouhlasí – odvolací námitka státního zástupce je opodstatněná a odvolací soud tam uvedeným argumentům přisvědčuje, snad jen s tou korekcí, že v případě obžalovaných bratrů [anonymizováno] je z více trestných činů v souběhu nejprísněji trestný trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. se sazbou od dvou do osmi roků (spodní hranice trestu odnětí svobody je o rok vyšší než trestní sazba u trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 tr. zák), u obžalované [příjmení]. [příjmení] je ze sbíhajících se trestných činů nejprísněji trestný trestný čin podle § 124d odst. 1 tr. zák. Jinak ovšem platí, že postup podle § 37 tr. zák. (krajský soud nesprávně použil trestní zákoník, když zde nesprávně učinil závěr, že z hlediska sankce je pro pachatele příznivější použití pozdějšího zákona – přesně řečeno, krajský soud aplikoval ustanovení § 44 tr. zákoníku aniž provedl hodnocení dle § 35 odst. 1 tr. zák., případně § 43 odst. 1 tr. zákoníku vzhledem k ustanovení o časové působnosti trestních zákonů) na místě nebyl, podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení absentují. Argumentace krajského soudu o jakési liknavosti státních orgánů při kontrole zbraní, dovážených obžalovanými ze zahraničí, je účelová. V předchozím rozhodnutí odvolacího soudu na č.l. 15 odůvodnění bylo zcela zřetelně uvedeno, jakou povahu měly kontroly prováděné správními orgány Policie ČR či celními orgány (jen evidenční). Při prováděných kontrolách nebylo možno skutečnosti, které jsou předmětem rozsudku, zjistit.

Z předchozího textu je zřejmé, že všem obžalovaným je třeba trest uložit v režimu souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák.

V rámci kritérií rozhodných zde pro ukládání trestu ve smyslu § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1, 2, ale i § 35 odst. 2 tr. zák., kterými je povinen odvolací soud se řídit, hodnotil povahu a rozsah trestné činnosti, četnost útoků a zjištěnou pohnutku, a hodnotil i osobní poměry a možnosti nápravy

obžalovaných, a to vše při samozřejmém hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností ve smyslu § 33 a 34 tr. zák. (polehčující je u všech jedna – vedení řádného života před spácháním trestných činů, u všech absentuje polehčující okolnost doznání a upřímná lítost, přitěžující je souběh úmyslných trestných činů a to, že trestné činy páchali nebo v nich pokračovali po delší dobu).

Po zvážení všech rozhodných okolností dospěl odvolací soud k závěru, že přiměřeným trestem je trest odnětí svobody v kombinaci s trestem zákazu činnosti a trestem propadnutí věci, který však postihuje jen obžalovaného [příjmení] [jméno]. [příjmení]. Za přiměřený a zákonu odpovídající shledává odvolací soud u obžalovaných bří [anonymizováno] trest odnětí svobody ve výměře tří roků, podle § 60a tr. zák. podmíněně odložený na zkušební dobu tří let za současného vyslovení dohledu nad nimi.

U obžalované [příjmení]. [příjmení] byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků podle § 59 odst. 1 tr. zák. Prognóza budoucího řádného chování je u všech očekávatelná, možnosti nápravy ztíženy nejsou.

Pokud jde o trest zákazu činnosti, uložený obžalovaným bří [anonymizováno] na dobu tří roků a obžalované [příjmení]. [příjmení] na dobu osmnácti měsíců, vymezil odvolací soud rozsah zakázané činnosti ve shodě s návrhem státního zástupce a jde o rozsah dostačující, odpovídající podstatě jednání, kterým byli obžalovaní uznáni vinnými. Pro určení širšího rozsahu (podle živnostenského oprávnění) nebyl dán důvod.

Jestliže odvolací soud uložil obžalovanému [příjmení] [jméno]. [příjmení] dále i trest propadnutí věci podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák., reagoval tím na nález a zajištění čtyř raznic, prokazatelně zfalšovaných, v prostorách firmy, za kterou obžalovaný jako odpovědná osoba jednal, přičemž pochybnosti o tom, že této věci bylo užito ke spáchání trestného činu a že jde o věc náležející obžalovanému, nevystaly.

Zbývá dodat, že jak trest odnětí svobody, tak trest zákazu činnosti je uložen hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby a že režim souhrnného trestu znamená, že současně musel být ve výroku o trestu zrušen ohledně všech obžalovaných rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11.3.2014 sp. zn. 7 T 10/2012 a zrušena byla i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Z toho, co bylo až dosud uvedeno je zřejmé, že odvolání obžalovaných se nemohla setkat s úspěchem a byla proto podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítnuta.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha 2. listopadu 2015

JUDr. Hana Pecová
předsedkyně senátu